

faa lang Tid, som ikke kunde indrømmes paa et Værksted, hvor Arbeidet skal fremmes med betydelig Hurtighed. Forøvrigt troer jeg ikke, at Nogen kan nægte, at de Kapper, som han kunde levere af et mindre Dvantum Klæde, vare ligesaa hensigtsmæssige og solde som Depotets. Det Dvantum, som han troer at kunne levere prøvemæssige Kapper af, det er 3 Kapper af 11 $\frac{1}{4}$ Alen istedetfor af 12 Alen. Vedkommende Skræddermester var imidlertid ikke tilfreds med dette Syn, og Directeuren havde ogsaa den Forekommenhed igjen at lade udmelde et Oversyn, som omtrent førte til samme Resultat. Nu skulde det rigtignok ved første Diekast synes, at det militaire Depot her i Staden staaer med Palmer i Hænderne, men jeg tillader mig dog at troe, at man ikke ubetinget kan drage denne Slutning af hvad her er anført, og af Vedkommendes Erklæring; thi det er jo dog en bekjendt Sag, at en Corporation som Stræderlauget her i Byen og enhver lignende slutter sig sammen, naar det gælder om, at En, som den anseer for Uberettiget, vil trænge ind i dens Næringsvei, og dernæst kan man virkelig heller ikke kalde, med al Afgtelse for Vedkommende, som den Gang vare udnævnte, kan man ikke kalde de kjøbenhavnske Skræddere i denne Sag fuldkommen upartiske og uvillige; thi de fleste af dem have arbeidet eller arbeide endnu i Depotets Tjeneste. Hertil kommer, at det af mig anførte Factum ikke er enestaaende, thi saa vilde jeg maaskee have troet, at Feilen laa hos Skrædderen i Randers, men det Samme hændtes paa forskellige Steder i Landet, hvor forskellige Dvantum Klæde vare sendte hen til Forfærdigelse af lignende Klædningsstykker.

Det er mig saaledes bekjendt, at af det Dvantum, der sendtes til Aarhus, blev ogsaa forfærdiget det Antal Klædningsstykker, som var forlangt, men den Mester, som havde besørget Tilskjæringen, fik et stort Stykke tilovers, og da han antog at denne Rest tilhørte ham, fordi han havde udbragt det forlangte Antal Kapper, folgte han det til privat Brug; det blev snart bekjendt, han blev tiltalt, og saavidt jeg veed, har han maattet udstaae Band- og Brødstraf. Det er altsaa ganske vist, at der her staaer et andet lignende Factum ligeoverfor Erklæringer, der ere afgivne under Guds Tilbud. Hvad jeg her har anført, er derfor heller ikke sagt, for at det skulde være en Anke mod den ærede Krigsminister eller vedkommende Directeur; thi, som jeg allerede har antydet, de have 2 bestemte Synserklæringer, der synes at modbevise det af mig Antydede, for sig, hvorimod jeg vel kunde stille andre Erklæringer og en Kjendsgjerning, som synes mig uomstødelig. Jeg har derfor ikke været istand til at løse denne Gaade, og jeg troer heller ikke, at Feilen kan rettes — thi at der et eller andet Sted maa være en Feil, det troer jeg ikke, at man kan nægte — uden gennem den overordnede Krigsbestyrelse selv, og det er derfor, at jeg har tilladt mig her at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed derpaa, da jeg troer, at Sagen, skjøndt den tilsyneladende er af mindre Betydning, dog i finantiel Henseende for Statskassen er af ingen ringe Betydning; det er af den Grund, at jeg har anseet mig berettiget til at komme frem med den her, hvor der forhandles om Pengebevillinger til Mun-deringsvæsenet.